

ΑΘΗΝΑΙ — 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908

ΤΑΧΥΥΛΕΡΟΜ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΤΑΧΥΔΕΡΜΟΣ

ΕΤΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

— Ο στρυπτης Λάβας, πατήρ του φονέως, είπεν ότι πᾶς τις Ἀβερικανὸς οὕτω θὰ ἐφέρετο, ὡς ἐφέρθη ὁ υἱὸς του.

— Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ εἶνε ζωηρότατον διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

— Ἡ κυρία Χάινς ἐδῆλωσεν ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀθῶν.

— Ἐξέφορσε τὰ συλλυπητήριά της εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα τοῦ φονευθέντος.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Γ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

(Πῶς ἀπαντᾷ εἰς τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Γ. Λαμπάκη ὁ κ. Α. Ἀδαμαντίου.)

Ποῖν ἐπιστημονικὴ ἐργασία ἔγεινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τῶν Χριστιανικῶν ἡμῶν μνημείων, — τὸ εἶπεν ὁ Στρυγόφκης, τὸ εἶπεν ὁ Dicl, ἀναγκασθέντες νὰ ὁμιλήσουν περὶ τοῦ κ. Λαμπάκη, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει ἑαυτὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Χριστιανικῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ κ. Λαμπάκης παραπονεῖται ὅτι τὸν ἐμπαίζω. Δὲν ἔγραψα παρὰ μόνον ὀλίγιστα ἀπὸ ὅσα ἔκαμε καὶ ἀπὸ ὅσα εἶπεν.

Ὅ,τι δὲ οὐδεὶς ἄλλος ἐμπαίζει τὸν κ. Λαμπάκην περισσότερον ἀπὸ τὸν κ. Λαμπάκην, εἰμπαρεῖς νὰ ἐννοήσης ἂν κατὰ τύχην ἀνοίξης οἵανδήποτε φυλλάδα τοῦ κ. Λαμπάκη. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἂν διαβάσης τί ἔγραψε τώρα τελευταῖα εἰς τὸ ἀνάγνωσμά του τοῦ «Ταχυδρομοῦ» περὶ τοῦ κιβωρίου τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς.

ΛΛ

Εἶπον ἐγὼ ἀπλῶς, ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὴν Πάρον καὶ, ἀντὶ νὰ ἴδῃ τὸ κιβώριον, εἶδεν διαφόρους ὀπτασίας καὶ διὰ κωδωνοκρουσίας ἐκάλεσε τὸν λαόν. Τὰ εἶπον ἐγὼ ταῦτα εἰς ὅ,τι τρεῖς γραμμάς. Ὁ κ. Λαμπάκης αὐτὰ εἰς ἴδια πράγματα τὰ ἀναπτύσσει εἰς τρεῖς στήλας τῆς ἐφημερίδος, ὅπου γράφει. Τὴν ἀπλῶς μάλιστά ἀναφερθεῖσαν κωδωνοκρουσίαν μου τὴν διορθώνει εἰς λίαν συγκινητικὴν κωδωνοκρουσίαν.

Εἰς τὴν Πάρον τὸν παρεκάλεσε διακεκριμένος τῆς νήσου πολίτης, τὸν ὁποῖον γνωρίζει πολὺ καλὰ, νὰ γράψῃ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ κιβωρίου. Εἶπεν ἢ δὲν εἶπεν ὁ εὐσεβόφρων χριστιανολόγος, εἶπεν ἢ δὲν εἶπεν, «δὲν ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ γράψω διὰ τὸ κιβώριον· ἠξεύρετε τὴν ἀντιζηλίαν τῶν δύο ἐκκλησιῶν (Τήνου καὶ Πάρου), καὶ ἐννοεῖτε, ἐγὼ ἐπειδὴ εἶμαι Τήνιος...»

ΛΛ

Τοῦτο θὰ ἤρκει διὰ νὰ σταματήσω καὶ νὰ εἶπω, ὅτι μὲ ἄνθρωπον τοιαύτης ἐπιστημονικῆς πίστεως καὶ τοιαύτης ἀξίας δὲν συζητῶ ἐγὼ.

Ἀλλὰ προχωρῶ, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἐπὶ τέλους.

Λέγει ὅτι ὠμίλησε διὰ τὸ κιβώριον. Καὶ εἰς ἀπόδειξιν τί φέρει; Μίαν σημείωσιν μὲ γράμματα μικρά, κατω ἀπὸ τὴν σελίδα, ὅπου λέγει, ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ τις μελέτην περὶ τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς ... καὶ τοῦ κιβωρίου. Αὐτὴ ἡ σημείωσις εἶναι εἰς τὸ κάτω σελίδος μεταξὺ 8 νομίζω σελίδων, εἰς τὰς ὁποίας διηγεῖται τὰς ὀπτασίας του.

Ὅσον διὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῶν Πατρῶν ἐπιστήμων Πατρὶνὸς ἡθους καὶ παιδείας ἀσφαλοῦς, μ' ἐδεδαίωτεν ὅτι δὲν τὰ

εἶδε ὁ χριστιανολόγος τὰ σχέδια. Αὐτὸς λέγει ὅτι τὰ εἶδε. Ἴσως τὰ εἶδεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀξι-
οτίμου οἴλου μου. Ἀφοῦ τὰ εἶδε λοιπὸν, εἶδε
βέβαια ἐμπρὸς τοῦ ἑνα νὰν Γοτθικόν! Τόσον
Γοτθικὸς εἶναι ὁ νέος νὰς τοῦ Αγ. Ἀνδρέου,
ὅσον καὶ ἡ Καμουκαρέα τῶν Ἀθηνῶν εἶναι
παχέδα κινέζικη.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανά-
σιον τῆς Καλαμάτας λέγει ὅτι δὲν εἶπε
αὐτὸς θὰ κρημνισθῇ. Μόνον εἶπε διατὶ
ν' ἀδικοῦνται ἄλλαι σπουδαιότεραι ἐκ-
κλησίαι. Λησμονεῖ ὁμῶς τὰ τηλεγρα-
φήματα, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν ἀπὸ τὴν
Καλαμάταν, λησμονεῖ τὴν ἐν συνοδείᾳ
λαοῦ καὶ πλήθους ἐκστρατείαν του εἰς
τὸν Αγ. Ἀθανάσιον πρὸς ἐπεξήγησιν
εἰς τὸ πλῆθος, ὅτι οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει
ὁ νὰς καὶ ὅτι ὁ νέος Ἀδαμαντίου καὶ
αὐτὸς δὲν ἔχει ἀξίαν, ἀφοῦ τὸν ὑπε-
ρασπίζεται.

Παράπονον μόνον, λέγει, ἐξέφρασε,
διατὶ δὲν ἐκηρύχθησαν μνημεῖα ἐθνικὰ
ἄλλοι σπουδαιότεροι ναοί.

Δὲν κηρύσσονται ὅλα — καὶ πάλιν τὸ
φρονάζω — τὰ μνημεῖα ἐθνικὰ μνημεῖα.
Οἱ ναοί, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ κ.
Λαμπάκης, ὁ εἰς εἶνε εἰς τὸ μέσον ἀγο-
ρᾶς, ὁ ἄλλος εἰς μονὴν, ὅπου ζῶσιν
ἐξήκοντα καλογραῖαι, ὁ ἄλλος εἶνε τὸ
νεκροταφεῖον τῆς πόλεως.

Δὲν κηρύσσονται ὅλα μνημεῖα ἐθνικὰ.

Κηρύσσονται ἐθνικὰ ὅσα διατρέχουν
κίνδυνον εἴτε ἐκ ζώων, εἴτε ἐκ τῆς ἐ-
ρημώσεως, εἴτε ἐξ ἀνθρώπων, εἴτε ἐκ τῶν
γνωμεδοτήσεων τοῦ κ. Λαμπάκη.

Καὶ τώρα εἰς τὸ διαβόητον Μουσεῖον τοῦ κ.
Λαμπάκη.

Ἐκαὶ συνεστῶρευσεν ὁ ἡμέτερος χριστιανολόγος
ὅ,τι πρᾶγμα εὗρισκεν ἐν τὸν δρόμῳ του φύρδην
μίγδην γύδην, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν ἀξίαν τοῦ
καθ' ἑνὸς καὶ χωρὶς νὰ ἡξούρη νὰ τὸ βάλῃ ὅπου
τοῦ πρέπει κατὰ τὴν ἀξίαν του.

Εἶπε, λέγει, ὁ Στρυγόφσκης καὶ ὁ Μαρούκης,
ὅτι εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ κ. Λαμπάκη ὑπάρχουν
πραγματα μεγάλης ἀξίας.

Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶνε τὸ Ἑβραϊοπάζαρον, τὸ
ὁποῖον εἶπεν ὁ Στρυγόφσκης. Εἰς τὸ Ἑβραϊοπά-
ζαρον θὰ εἶναι καὶ πράγματα πολλὰ.

Δικαιολογεῖται ὁ κ. Λαμπάκης ὅτι δὲν τοῦ
δίδουν γῶρον διὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὸ Μουσεῖον
του. Εἰς τὸν μικρὸν γῶρον, ὅπου ἔχει, ἡμπο-
ροῦσεν, ἐὰν ἦτο ἄξιος, νὰ διακρίνῃ τὴν ἀξίαν τοῦ
καθ' ἑνὸς ἀντικειμένου, νὰ τακτοποιήσῃ ὡς καλῇ
νοικοκυρὰ τὴν συλλογὴν του. Δὲν πρόκει-
ται περὶ ἐλλείψεως θέσεως. Πρόκειται περὶ ἐλλείψεως
νοῦ.

Ὁ κ. Λαμπάκης μὲ τὰ σανδάλια καὶ τὰς ψάφες
καὶ τὰ τοπούζια, γεμίζει τὸν ἀέρα κραυγῶν, ὅτι
κατήρτισε Μουσεῖον ἐθνικὸν Χριστιανικὸν καὶ
ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸ περιβάλῃ ἡ πολιτεία μὲ
κύρος ἐπίσημον. Φοβεῖται δὲ μήπως τὸ Κράτος
τοῦ πάρῃ «τὰ παιδάκια του». Δὲν τοῦ τὰ παίρ-
νει τὸ Κράτος τὰ παιδάκια του, ἀλλ' οὔτε καὶ
τοῦ χρειάζονται τοῦ Κράτους.

Ἄλλὰ ἔγραψεν ὁ Schlumberger καὶ ἐζήτη-
 φωτογραφίαν ἐνὸς τοπουζίου, Παράξενον δὲν
 εἶνε τὸ πρᾶγμα. Ὁ Schlumberger, ὁ ἐπιφανὴς
 διδάσκαλος, ἐδημοσίευσε 1000 φωτογραφίας
 βυζαντινῶν μνημείων εἰς τὰ μεγάλα καὶ θαυ-
 μάσιά του ἔργα. Ὑστερα ἀπὸ 1000 φωτο-
 γραφίας, — ἔκκλητον εἶνε καὶ ἐν χορδοσχοίνιον
 καὶ μία ψάθρα καὶ ἐν σκαμνίον καὶ ἐν τοπού-
 ζιον ἀκόμη.

ΑΔΑΜ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ